

РЕШЕНИЕ

№ 390

гр. Перник, 25.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МЕТОДИ КР. ВЕЛИЧКОВ

Членове: АНТОНИЯ АТ. АТАНАСОВА-
АЛЕКСОВА
НЕДА Н. ТАБАНДЖОВА
ЗАРКОВА

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ Г. ПАВЛОВА
като разгледа докладваното от МЕТОДИ КР. ВЕЛИЧКОВ Въззивно
гражданско дело № 20221700500583 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното :

С решение № 260187 / 08. 08. 2022г., постановено по гр. д. № 2085 / 2020г. по описа на Пернишкия районен съд :

Е отхвърлен като неоснователен предявения от М. Г. Х., ЕГН *****, срещу А. П. А., ЕГН *****, представляван от особен представител адв. Н. Х., установителен иск с правна квалификация чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 21, ал. 4 СК, за признаване за установено, че УПИ ***, представляващ дворно урегулирано незастроено място с площ по нотариален акт 852 кв.м., а по скица – 844 кв.м., находящо се в землището на ***, кв. ** по ПРЗ на ***, утвърден със Заповед № ***, при граници – от север – улица, от югоизток – УПИ ***, от югозапад – УПИ ***, е изключителна собственост на М. Г. Х. поради липса на съвместен принос от страна на А. П. А..

Е отхвърлен като неоснователен предявения от М. Г. Х., ЕГН

*****, срещу А. П. А., ЕГН *****, представляван от особен представител адв. Н. Х., евентуален установителен иск по чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 23, ал. 1 СК, за признаване за установено, че М. Г. Х. е изключителен собственик на УПИ ***, представляващ дворно урегулирано незастроено място с площ по нотариален акт 852 кв.м., а по скица – 844 кв.м., находящо се в землището на ***, кв. ** по ПРЗ на ***, утвърден със Заповед № ***, при граници – от север – улица, от югоизток – УПИ ***, от югозапад – УПИ ***, е изключителна собственост на М. Г. Х., поради трансформация на лични средства – отпуснат на М. Г. Х. потребителски кредит по силата на Договор за потребителски кредит № ***, сключен с „****“ АД.

Недоволна от решението, е останала М. Г. Х., която чрез адвокат Л.К., която го е обжалвала изцяло. Моли решението да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно и предявеният главен иск да бъде уважен – че тя е изключителен собственик на процесния недвижим имот, поради липса на съвместен принос от страна на ответника. Ако не бъде уважен този иск, то моли да бъде уважен евентуалния иск - че процесния УПИ е нейна изключителна собственост, поради трансформация на лични средства по потребителски кредит от *** Моли да й бъдат присъдени направените по делото разноски. Навежда доводи, че от събраните по делото гласни и писмени доказателства, се установява липсата на какъвто и да било принос от страна на ответника за придобиването на този недвижим имот, както и, че той не се е грижел за отглеждането на детето и не е влагал пари в домакинството. Навежда доводи, че свидетелските показания на Г.А. А. следва да се кредитират изцяло. Навежда и доводи, че покупката на имота е финансирана от договора за потребителски кредит № *** С молба депозирана за съдебното заседание поддържа въззивната жалба и моли да й бъдат присъдени направените разноски пред двете съдебни инстанции.

Ответникът А. П. А., чрез особения представител адвокат Н. Х., в срок е подала писмен отговор. С него оспорва въззивната жалба като неоснователна. Моли решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Моли да й бъде присъдено възнаграждение като особен представител. Адвокат Х. поддържа писмения отговор на жалбата в съдебно заседание и моли да бъде уважена.

Пернишкият районен съд, за да отхвърли главния иск по чл. 21, ал.4 от

СК, е направил извод, че по делото не са ангажирани доказателства, които в необходимата степен на пълно доказване да оборят по несъмнен и категоричен начин установената в закона – чл. 21, ал.1 от СК, презумпция. След като е приел, че главния иск е неоснователен, то съдът е обсъдил предявения евентуален иск по чл. 23, ал.1 от СК. За да отхвърли и този иск като неоснователен Пернишкият районен съд е отбелязал, че ако целия кредит или част от него са погасени само от единия от съпрузите с негови лични средства, след прекратяване на брака този съпруг може на основание чл. 127, ал.2 от ЗЗД, да претендира от другия заплащане на припадащата се част от платеното и е цитирал съдебна практика на ВКС, поради което в случая не е налице трансформация на лични средства.

След като взе предвид направените с жалбата възражения и по реда на чл. 269 от ГПК , Пернишкият окръжен съд, приема за установено следното :

Въззивната жалба се явява процесуално допустима – подадена е от активно легитимирана страна, имаща правен интерес от обжалването, в преклузивния срок за обжалване и подлежи на разглеждане по същество.

Извършвайки служебно проверка за валидността на обжалваното решение, по реда на чл. 269 изречение първо, предложение първо от ГПК, Пернишкият окръжен съд намира, че обжалваното решение не се явява нищожно. Същото е постановено от съдия от Пернишкия районен съд, в рамките на неговата компетентност и в предвидената от закона форма.

Извършвайки служебно проверка за допустимостта на обжалваното решение, в обжалваните му части, по реда на чл. 269, изречение първо, предложение второ от ГПК, Пернишкият окръжен съд намира, че то се явява допустимо.

По отношение исканията на жалбоподателката, чрез адвокат К. въззиваемият ответник да бъде призован по местоработата му, чрез работодателя *** в ***, както и възраженията, че адвокат Х. е пълномощник на ответника А. А. по гр. д. № 11695/2019г. по описа на Софийския районен съд, за яснота Пернишкият окръжен съд следна да отбележи следното :

Пернишкият районен съд, който е бил местно компетентен да разгледа главния иск по реда на чл. 109 вр. с чл. 21, ал.4 от СК, е изпращал съобщения до ответника, чрез работодателя му ***, именно на този адрес - в ***, но

съобщението се завърнало в цялост, с отбелязване, че на този адрес няма такава фирма и е посочен друг адрес за призоваване на преместилата се фирма – *** /л.5-6 от производството пред ПРС/. Съдът е изпратил ново съобщение на новия адрес на работодателя ***, но съобщението отново се е завърнало в цялост, с отбелязване, че и на този адрес няма такава фирма. /л.14 – 15 от производството пред ПРС/.

След като по делото е установено, че постоянния и настоящия адрес на ответника са в *** /л.9 от производството пред ПРС/, то Пернишкия районен съд, е изпратил съобщението до ответника именно на този адрес. На този адрес ответникът е бил редовно призован по реда на чл. 47, ал.1 от ГПК /л.22 – 25 от производството пред ПРС/, поради което въз основа на Определение № 260698 от 23. 02. 2021г., Пернишкият районен съд е изпратил на Адвокатски съвет към Адвокатска колегия – Перник, искане за определяне на особен представител на А. А. /л.32 и 34 от производството пред ПРС/ и от там е бил определен за особен представител адвокат Н. Х., която с определение № 260792 от 04. 03. 2021г. е била назначена от Пернишкия районен съд за особен представител на ответника адвокат Н. Х.. /л.36 и 37 от производството пред ПРС/.

По отношение доводите за незаконосъобразност на решението, въззивният съд е обвързан от изложеното в жалбата. Изхождайки от изложените оплаквания, развити във въззивната жалба, от аргументите на насрещната страна по делото, както и от доказателствата по делото, Пернишкият окръжен съд намира следното :

Страните са бивши съпрузи, сключили граждански брак на ***, прекратен с влязло в сила съдебно решение № 550511 / *** по гр. д. № 80319/*** на СРС, 139 състав. Решението е постановено по искова молба, депозирана на *** от М. Х.. По време на брака - на *** ищцата е придобила по възмезден начин, чрез покупка, процесния УПИ от трети лица. По тези обстоятелства не се спори между страните, а освен това те се установяват от приложените по делото доказателства.

Съгласно чл. 17 от СК /от 2009г./ съпрузите са длъжни чрез взаимно разбирателство, уважение, общи усилия и съобразно своите възможностите, имуществото и доходи да осигуряват благополучието на семейството и грижата за децата. Аналогични разпоредби е имало и в чл.12 от СК от ***,

през чието действие е бил сключен бракът, както и в чл.18 от СК /от ***/, през което време е продължил бракът между съпрузите.

Съвместният принос е в основата на съпружеската имуществена общност. Ако такъв е налице, има общност, ако липсва – общност не възниква. Законът определя двете възможни форми на приноса – с пряко материално съдействие за придобиване на имуществото /с пари, с труд и т.н./ и с косвено /с работа в домакинството, отглеждане на децата, посещения на места за отдих и т.н./. Презумпцията е оборима, което става само по съдебен ред, а съпругът, който я оспорва, следва да докаже пълна липса на съвместен принос от другия съпруг и тогава имуществото ще се третира не като общо за двамата, а като лично.

Съгласно чл. 21, ал. 1 СК, съпружеска имуществена общност са само вещните права и то тези, които са придобити през време на брака в резултат на съвместен принос. За възникването на съпружеска имуществена общност определящ е момента на придобиването на правото на собственост. Когато недвижимия имот или вещното право е придобито по време на брака, то става съпружеска имуществена общност. Съвместният принос се предполага оборимо при възмездните придобивни основания, какъвто е договорът за покупко-продажба на процесния УПИ.

В процесния случай ищцата иска да бъде установено, че тя е изключителен собственик на процесния УПИ, поради липса на съвместен принос от страна на ответника, за което е предявила главен иск, и евентуален иск – поради трансформация на лични средства.

Видно от приложените преписи от материалите по гражданско дело № 80319 / ***. по описа на СРС – искова молба, отговор на искова молба, протокол от с.з. на ***, протокол от с.з. на *** и решение № 550511 от ***, фактическата раздяла между страните е настъпила на *** – обстоятелство което било твърдяно от съпругата и признато от ответника по това дело и признато от СРС за безспорно обстоятелство, след получаване на покана за плащане на вноса по кредит и снабдяване с удостоверение от БНБ за задълженията на ответника), видно от изявленията им, направени в хода на бракоразводното дело. /л. 310-315/. Следователно процесният УПИ, находящ се в ***, не е придобит от съпругата през време на фактическата раздяла със съпруга ѝ, както се твърди в исковата молба, предмет на настоящето

производство. В тази връзка съдът следва да отбележи, че възприема свидетелските показания на И.С. – Д., които по – подробно ще обсъди по – долу, с единственото изключение, че към ***, когато ищцата е теглила кредита, двамата съпрузи са били във фактическа раздяла.

През ***, когато двамата съпрузи били в брак, съпругата поискала да закупи процесния незастроен УПИ в ***, *** община, но липсвали средства за закупуването му. За целта тя отишла при своя бивша колежка от времето когато двете работили в *** и с която запазили приятелски отношения от тогава – свидетелката И.С. - Д.. Последната работела в през *** „****“ АД. Посъветвала ищцата да изтегли потребителски кредит в размер на 30 000лв., който по това време бил максимален. Казала ѝ, че трябва да има и поръчител по договора за кредит, при което ищцата отговорила, че А. /съпругът ѝ/ има проблеми без да уточнява какви. Самата свидетелка С. – Д. знаела, че А. има лошо досие в Централния кредитен регистър, тъй като преди време около ***. той идвал при нея, тя да му направи разпечатка на същото. Поради тази причина при сключването на Договор за потребителски кредит № ***, в размер на 30 000лв. между ****“ АД в качеството ѝ на кредитор и ищцата М. Г. Х. - А., в качеството ѝ на кредитополучател, в договора като солидарен длъжник фигурирала сестрата на ищцата Д. Г. Х.. С оглед другото изискване на банката ищцата сключила договор за залог № ***, с който за обезпечаване вземанията на банката учредила залог в полза на банката върху трудовото си възнаграждение. Тези обстоятелства се установяват от свидетелските показания на свидетелката И. С. – Д., кореспондиращи с гореописаните писмени доказателства /л. 9 – л. 22 от първоначалното производство пред Софийския районен съд/.

С отпуснатия кредит бил закупен незастроения УПИ в ***, *** община /л.6 – л.7 от първоначалното производство пред Софийския районен съд/.

Пернишкият окръжен съд намира, че не следва да се кредитират свидетелските показания на Г.А. А. – син на двамата съпрузи, а въззивната жалба в тази ѝ част се явява неоснователна, по следните съображения:

Самият свидетел има претенции този незастроен УПИ да му бъде прехвърлен от родителите му на него и така да се приключи.

Напълно нелогично е в едно българско семейство бащата /съпругът/ да има четири кредита, в продължение на около 15 години, но той да не даде

никакви обяснения на съпругата и на пълнолетния си син, защо ги е направил, нито пък останалите членове на семейството да не са го попитали за причината за тегленето на тези кредити.

Абсолютно нелогично е, ако съпругът е и имал някаква зависимост да харчи парите от тези кредити, за някаква друга цел, освен за семейството, то съпругата му и неговия син да не знаят за нея и тя да не фигурира в процесната искова молба.

Свидетелските показания на Г.А. А., че той бил изтеглил кредит от 12 000лв., като сумата дал на баща си, но който впоследствие само майка му погасявала, са недопустими по реда на чл. 164, ал.1, т.4 от ГПК. Същите са и напълно нелогични, че съпругата, която е била ***, а сега е ***, ще изплати кредит в размер на 12 000лв., теглен от сина им и даден на съпруга ѝ, без да има такива доводи в процесната искова молба и без да има съхранени от нея такива писмени доказателства.

От представените по делото писмени доказателства – трудови книжки, справки от работодатели, че в целия период на действие на брака им, продължил ** години, те непрекъснато са работили по различни трудови правоотношения, като всеки от тях е реализирал доходи :

По време на работата си в *** в периода от *** г. до ***г., както и в годините между ***и ***г., съпругът е реализирал доход, близък до минималната работна заплата, определена със съответните ПМС. Идентично в периода *** г. до *** г. съпругата е полагала труд при същото дружество и е реализирала доход, близък до МРЗ. В периода от 2000 г. до 2001 г., 2005-2006 г. под формата на основна и допълнителна заплата съпругът е имал средномесечен доход, надхвърлящ средно между 3 и 4 пъти размера на МРЗ, в периода от 2007-2013 г. – осигурителен доход, средно с около 50% по-висок от минималния, а след 2014 г. – осигурителен доход, съобразно МРЗ.

За периода от 2015 г. до 2018 г. /л. 320/ ищцата е реализирала доход – средномесечно около 922 лв. за 2015 г., средномесечно 1307 лв. за 2016 г., и средномесечно 1464 лв. за 2017 г. В периода от 2015 до 2018 г. ответникът е работил при ***, с брутен доход в размер на минималната работна заплата за страната за съответните периоди, а допълнително под формата на командировъчни годишно са му изплащани, съответно – за 2016 г. – 21152,30 лв. /или средно 1762,69 лв. месечно/, за 2017 г. 28760,47 лв. /или средно 2

396.70 лв. месечно/, а за 2015 г. и предходния период няма съхранявана в архива информация.

От представената справка за кредитополучател, издадена на А. А. от БНБ на *** – датата на фактическата раздяла между страните, се установява, че ответникът има задължения към 4 дружества за бързи кредити – по силата на договори за потребителски кредити, сключени съответно с *** на стойност 2044,20 лв. от ***, *** – на стойност 1000 лв. от ***, с *** – на стойност 950 лв. от ***, и с *** – за 800 лв. от ***.

натрупаните от ответника кредитни задължения – четири на брой, в общ размер от 4 800лв. и продължителен период (2007-2017 г.) не са били прекомерни с оглед реализирания от него доход, съгласно ангажираните доказателства.

С оглед гореизложеното не би могло да се направи извод, че ответникът не е допринасял по абсолютно никакъв начин за общото домакинство. Съпругът е работил непрекъснато, като в част от периода на брака е получавал относително по-големи доходи от ищцата, като липсват доказателства той да е използвал доходите си единствено и само за задоволяване на лични потребности и по какъв начин. При проследяване движението на финансовите средства на страните по сметката на ответника до 2015 г. и по сметката на ищцата след 2015 г., не могат да се направят преки изводи за разпиляване или спестяване на средства. Липсват доказателства за поети от ответника други задължения – извън четирите кредита на обща стойност 4800 лв. за десетгодишен период от 2007-2017 г., включително писмени доказателства за кредити, теглени от ответника за собствени нужди и погасявани от ищцата.

Въз основа на изложеното Пернишкият окръжен съд намира, че по делото не са ангажирани доказателства, които при условията на пълно доказване да оборят по несъмнен и категоричен начин установената в чл. 21, ал.1 от СК презумпция за съвместен принос, поради което главният иск по чл. 21, ал.4 от СК е неоснователен.

По евентуалния иск с правно основание чл. 23, ал. 1 СК.

Съгласно чл. 23, ал.1 от СК – лични са вещните права, придобити по време на брака изцяло с лично имущество. Съдът следва да отбележи, че такова лично имущество, би се явило имуществото на единия съпруг, което

той е имал преди сключване на брака или пък е придобил по време на брака по дарение или по наследство, т.е. по безвъзмезден начин.

В случая ищцата обосновава иска си по чл. 23, ал.1 от СК с твърденията, че тя е изтеглила кредит в размер на 30 000лв., за обезпечаване на който бил вписан залог върху трудовото ѝ възнаграждение и с тези средства е закупила процесния недвижим УПИ в ***, ***община.

По делото се установи, че отпускането на кредита в размер на 30 000лв. за обезпечаване на който бил вписан залог върху трудовото възнаграждение на ищцата, е станало по време на брака и с ответника А. А..

При режима на съпругеска имуществена общност придобитото по време на брака, чрез договор за покупко-продажба имущество има същия статут, какъвто е статутът на паричните средства, вложени в придобиването му. Ако продажната цена е платена със средства, получени въз основа на договор за заем, заемател по който е само единият съпруг, влягането на тези средства не обуславя извод за наличие на трансформация по смисъла на чл. 23 СК. Средствата, получени по договор за заем за закупуване на жилище, респективно друг недвижим имот, не са лични, а общи, тъй като за задължението за тяхното връщане двамата съпрузи отговарят солидарно. Последващото погасяване на задълженията от единия от съпрузите, с негови лични средства, не се отразява върху принадлежността на придобитото право на собственост и не променя правата в съсобствеността, а поражда само облигационни задължения за другия съпруг, които следва да бъдат уредени след евентуалното прекратяване на брака. Ако целият кредит или част от него са погасени само от единия от съпрузите с негови лични средства, след прекратяване на брака този съпруг може, на основание чл. 127, ал. 2 ЗЗД, да претендира от другия заплащане на припадаща се част от платеното. В този смисъл е и трайната съдебна практика, цитирана от Пернишкия районен съд - Решение № 60080 от 11.06.2021 г. на ВКС по гр. д. № 3814/2020 г., Решение № 904 от 2.10.2008 г. по гр. д. № 3167/2007 г., Решение № 415 от 22.10.2012 г. по гр. д. № 231/2012 г., Решение № 36 от 31.03.2015 г. по гр. д. № 3386/2014 г., Решение № 428 от 11.04.2016 г. по гр. д. № 6452/2013 г., Определение № 529 от 16.11.2017 г. по гр. д. № 1570/2017 г. и др.

Следователно не е налице трансформация на лични средства на ищцата, поради което и евентуалния иск се явява неоснователен.

Въз основа на гореизложеното въззивната жалба се явява изцяло неоснователна, поради което обжалваното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, като Пернишкия окръжен съд изцяло възприема по реда на чл. 272 от ГПК обстояните и аргументирани мотиви на Пернишкия районен съд.

Водим от гореизложеното и в същия смисъл, съдът

РЕШИ:

Потвърждава решение № 260187 / 08. 08. 2022г., постановено по гр. д. № 2085 / 2020г. по описа на Пернишкия районен съд.

Решението може да се обжалва пред Върховния касационен съд, с касационна жалба, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____